καί νύ κε δὴ πάντας ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
ἤϋσεν φωνῇ, κατὰ ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα.
ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθῆτε τάχιστα.

Od 24 529-33

λεῖψις δ᾽ ἀνθρώπων ἔσται κατὰ κόσμον ἅπαντα,
ὡς, ἴχνος εἰ κατίδῃ τις ἐπὶ χθονί, θαυμάσειεν,
ἀνθρώπου.

Sib Or 2 25-7

κεὶ μὴ γαῖα πέλωρος ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
τὸν θρόνον εἶχε μακρήν, οὐχ ἦν ἴσον ἀνδράσι φέγγος,
ἀλλ᾽ ἀγοραζόμενον χρυσῷ πλουτοῦσιν ὑπῆρχεν
καὶ πτωχοῖς αἰῶν᾽ ἕτερον θεὸς ἡτοίμαζεν.

Sib. Or 8 34-6